

וְרָתָן וְאֲבִירָם בְּנֵי אַלְיָאָב וְאֹזֶן בָּרֶךְ קְהֻת בֶּרֶלְוִי וְרָתָן וְאֲבִירָם בְּנֵי

卷之三

בן יפהול (האלה): ודרtan ואבירם. ^ח צפזיל שכוכב
צפזיל ולחנן שוויי חמיהים תימנום בקן לקסה וצינוי
שהוניס חימנום נתקחתי עס קרי צומפלוקטו היי
לדרען והוי לאכנו (חיה - גואס), ומס רהס קרית למלהק
עס* מסס*, נתנקה על נסימותו של הילג'ון בן
ערוחן במינומו ושב נסיח על צי קסט על פי סדרור
(בחלמיה ^ט ונסיח וגוי בקכתו הילג'ון בן שייח'ו)
ההמר (קרח) חייה הפלג' ^ט לרצעם כו, בחלמיה (פומחה)
^ט וצינוי קהת וגוי, ערומס רציבור געלו צי צינוי
גדולך להח' מלך וחדח כבן גוזל' ^ט מי להוי ליטול ה'ת
כטניא נלה' ^ט הוי שמיין בן יוסר כסוכה צי נטעמים,

כלייו נריהו והס לטפל, וזה חומר סמוך מהלך וז' היה מסק
הה שasset לא שיין מקרני התקומות ולמי רוי בסיסונה גזולה,
יב' כלכל עת הדרמות ובכ' פנעם חומר כ' סוח' דמן ותיריס
גרמל נזקן מחלש ועד סוף האגס קורתה כי אם סמיטין,
טו וחת כלל יטרכט, (אורח"ח), ולפי"י צלול דמן ותיריס שי
לומר סקונתינו בכוה גדולה, בינוינו עד הלאס כמו צהמר
לום הקרגניש וככבר קובל עלי לסייע מן טליים וטשי טהרען,
ב' צלול הדרון גדול ממן, תלם מהר שנכנק נמחוקה נמהה
וחחית, תלם צין הכל שי הרים צל נחן ד': יא) כלומר וה
אעטנטה עט הנגידים, תלם מעה רצענ"ק פציג גושטן וטערומין

אנו מודים

בן קשת פָּסָה כענף עַמְּנוֹ שָׁבֵת מִמְּנוֹ הַכָּן וְקוֹדֶשׁ
לְהַכְרִין וּמְחוֹתָל, וְלִמְמָה נִמְתָּחָה כְּנִתְיָהוֹת הַלְּיָהָן, כִּי
מַעֲשֵׂיךְ מִכְוִיחָה שְׁהִין גְּדוֹלָה לְגָדוֹל שְׁגָדוֹל, הַסְּנָן
חוֹזֵק סְדִין נִמְתָּחָה כְּכָסָוגָה הַלְּכָן מַעֲטָשׁ
שְׁעִמְרָסָה כְּוֹה כְּבָכָרְלָה לִין טָעַם זֶה טָעַם, וּמִמְתָּה כְּיוֹן
שְׁמָגָן וְדָבֵר מִשְׁבָּחָה שְׁחוֹיוֹס הַסְּנָן נִכְנָס צְבָחוֹתָה דָּבָר
פָּקָר חַ'זְׁזָבָן וְגַם צְכָכוֹת הַכָּרָן הַלְּיָהָן לְזָקָר וְדָבָרְלָה
חַמְרָה כְּלִקְדָּמָה עַמְּרָסָה הַלְּיָהָן כָּל פָּצָט לוֹ זְכָרָה שְׁאָה,
וְסָוֹהָ מִסְּבָּרָה צְמָהָמָל בָּנָן לוֹ, וְלֹאֶד בְּחָטָא קְרִיחָה בָּנָה
יְקוּדָלָה עַמְּנוֹתָיו הַלְּיָהָן נִכְטָל נִמְתָּחָה הַלְּיָהָן הַכָּל לְמוֹרָא
שְׁהִין לְחוֹזֶק לְקִוָּמָה עַמְּרָסָה לְיָאָר הַן סְמָעָה לוֹ נִיְּרָה
מוֹעָדָת זְלָחָה בְּגָדוֹלָה קוֹדֶשׁ בְּמֻמְלָאָה, הַבָּקָרָה בְּקָרָבָן

אזר בחרן

ונדרת. וזה קווילס לכהפל ב') וזכה מיזוג קוסייל ס' יא

אקט בדור

ב במס' ג"א): ח) קפסה למלה ממה סכמוכו ג' הנקיטים חולו ב Zusammenfassung יתיר מר"ג נסויי פעדיה, סיל"ל רכ"ג פיט, מה שוויזירן שלטה נלעדיינו דנבר וס. ס. ק"ה נלבש הו' נלבשינו (ב' ב'). עוד הפלצ'ר דיזוקו של רציווי כי דבר ידוע הול' צדמן ווונגייס מקודם לרשת עלאוי ק"מ ממחנה ועד קו', בס סי' שמונדרין וכשומדים נסטון לקרחן רביינו מטה מקודם קידוטה, בס לממו (מס' ג' י"ד) מי שמן נליחס, בס תס' ממו (ב' כ"ה) מטר נטהחטף מה רימנו נעני פרעעה, למלו (ב' ס' י"ז י"ז) מיל' ממענו ונונבדה ה' מדריס, בס תס' ממו (ב' י"ז י"ז) מיל' ממענו ולמי' נקמן צהמלו במעט כי טנלייטנו וגוו' נמחקלקס ו רמי' נקמן צהמלו במעט כי טנלייטנו וגוו' לאטמיינט נמלגה, והו גולד' יטראל' מנשיין העלה, בס סי' נני רהוקן פצעו, וממה ה' כ' מנק סכמוכו מה קרלה לעיקר שט' סיטים ה' כל' מקרלה ולט סמבחן עמו גענזר שט' צלנים, וס' כל' צטערנעם למ' לממו מענין וס' כל'ם, ה' כל' סי' מוננץ לרחל "קלווי' סעדס" ה' צהר ה' (ה' יטראל') על מסה, פ' סי' נבל' סי' צוחר ה' כ' רצעים פ' כל'ו ה' וכטימו וכדיומו ה' סטמיהילס גדור פקוטה ממה רהה קלים (בד"א): ט) ותי' א' גאנטה ווונקחט גס כהוואר, צאל'ן גאנטה אוניס קיימין ה' מאר סי' שעוד ממה טענו על הכהונה, לו יסיא סמסה מדעת ער'ו עט' ספקיום כפין גדור ולטה נטעל כל' דרכיו: ז) נל' סאו לו' ז'

ב' מינימום כוונתי. מינימום כוונתי מושג על ידי קביעת מינימום כוונתי בפונקציית האמצעים.

וְעַל אַדְרֹן וְאַמְּנוֹ
אֲרִי כָּל כְּנֶשֶׁת
וּבְגִינְיוֹן שְׁרֵאַיָּה
רְדוֹן אַתְּנוֹ מְתָרָה

וְהַנִּירָס וְהַזֶּן בָּן
מַדְחֵי יְהוָה לְקֹחַת
כָּלָס שָׁמְרוֹ דָּנוֹ
וּמְדוֹעַ תַּהֲנֵשָׂא
סִיסְקָה נָגָר
בְּמַעַתָּס נְסִיָּה
וְכֵן רְנֵישׁוּ מַלְחוֹמָס,
הַלְּגָדָלָה זָהָב נְעַמָּנוּ
פְּרִינָה גְּכָמוֹת, וְהַמָּר
לְגָס שְׁמָה נָסָר סָהָה
סְתָמָקָס סְרִיכָיו וְהַ
לְחַלְוקָן גְּמָרִים כְּפֵי
וְהַמְּלִיטָוּ לְצִוְין וְצִפְלָוּ
בְּמַדְלִינָה קְדוֹסָס כָּב
לְוָתָה סָבָרִי מְסָה עֲנָסָה
הַמָּדָלָה, וְלוּ וְיָסָה
יְהִיסָּה גַּבְעָה טֻמָּנָה גָּמָע
כָּלְקָן גְּסָחָה הַמָּחָא
לְמַרְנוֹה דָּכוֹרָה עָמָה עָמָה
יְהִיסָּה נָקָם צְמָנוֹ
סָהָמָתָה מָה סָסָה נָלָגָה
לְגַזְוָן וְהַכְּפָלָה הַמָּחָא

ג. רב לנס כי פירומן נא מכרתו, והם מנו כל קעדת לנס י בלהי כזינס חום רמזו במלמל ז

אֲלֵיכָב וְאוֹן בֶּר פְּלַת בָּנִי רָאוּבָן
כְּ וּקְמֹו לְאַפִּי מְשָׁה וּגְבָרָא מְבָנָי
יִשְׂרָאֵל מְאַתָּן וּחֲמָשִׁין רְבָרָבִי
כְּגַשְׁתָּא מְעַרְעֵי וּמְן אַנְשָׁין
דְּרַשְׁמָא: גְּ וְאַתְּכָנְשָׁו עַל מְשָׁה

פלת בני רָאֹבֶן: וַיֵּלֶם לִפְנֵי מֹשֶׁה
וְאַנְשִׁים מִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים
וּמְאַתִּים נְשִׁיאִי עַדָּה קְרָאִי מָעוֹד
אֲנָשִׁים: וַיָּקְהַלְוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־

ג'ז

וכו מנג נביה ה' בז ה' קמץ מוכנס קרוי
חולק עליו ומצעל ה' בז'רו^ט, מה ערך פועל וכנים
מלהיטים וחמשים רהבי סגדראות, רוגן מצעט
רהורון שכינוי וכס הילוּר בז שדייה וחייביו וכינוי
בו בנהן מר נמיין עדכה^ט קרייה מועד ולכען כו^ט
לומר (ט) עלי הילך קרויה כתעכ'א^ט, והלכינן טלהות
בכונן חלמת צהו ונמנזו לפניו מכח ה' מנו לו פליטת
פכוֹת (פ' ה' הכלם חיינצ' ניילית ה' פנורס^ט) ה' מר
לאס חיינצ' סטהן לנטק^ט עלי, ה' פסר טלית כל מן
ה'
ה' ה'
ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'

לפחות כבישים גדולים מהם נגזרוAMD ממס, ונעזור צמיחה של הכלכלה לו כפי רצונו שחק וולג' (ג'א), ומՁכרי רגנסטר כמשמעותה נרלה שדרשו פטור ממכירתם ב' יי'ית וסמן ליט' פ' קרטן, מס' פטור סכוונתס ו'ל' תומר מהם כמה לדוגמה יי'ית למס נפל נדערנו לנשות מצל כוה, מס' פטור מצל פ' יי'ית, הצל כוונתו בכל שטח הוות כבוי.

אוצר תפוחים

עטמו וכי פירוט לנוולס בבן כוון (ט' י"ז) הילך ט' עטב
 כמה רוח ליעקב בchapell וכו', לו הפסר בסוגר
 שיט לוملك לנוולס כהן וזוכית הפלמו כל יעקב
 טלון ויגוע כה כחנוך עד עוקר כתורת ציינעקב וללה
 יונתק מצל בסוף מעיקרו והמתקום להזכירם,
 וcosa שלמה בתגלו (סינדרון ק"ח) עליכם להמר
 סכחות (ט' ג' מולד טהור וועל, וכחותי לדקדק
 הטומנו וועל וללה חמר ומעלך לשיעור שלמל כסמוך
 ט' מימות ומחייך וכמו כן לחמר לחמר כט' מורות
 זומעטיה, אכן נכון לומר דצבי בתגלו עתמו שעל
 עדות קrho כו' מדגר, זהב חמר וועל פירוט כגד
 כסעלך הויס קודס בכוכיזט בכלי קומס הפלט
 יעקב לירידם ומלה נכחנו נספר כסעלוכ:

לגיונס, וממה בלה' כוכיר ככוהג אין יעקב עדין
בורות כליהן בסוכו נזעיר בהילן סוכו יעקב לה'
נודענו מעתה אם נס עדי' בגיעת כפיגס ונמליה' נעהך
טורטו כל קלה מעירקו הוי לה'. ודע טיט מחלוקה
רו"ל (סמכדין ק"ה). בכם ועדתו הום יט' לאס
חנן געולס כהה', למן דהמא הון לו חנק געולס
כהה', גס טורטו יעקב נמק, וכוכו מא' טטהן
בצוחל ולחתותן אין יעקב, ודזקוק לומר יעקב טרמו
לגיונס פירוט לה' נחולו נצע' טרכו זמן מועל הילן
עד סוף קעולס, וכוכו מא' טרמו צמיהה יעקב
עניהם נצע' סוף וחלילת בעקבזים טהס סוף חכונה
כחודס, ורו"ל יתחממו בלטן זה כלומרט (סוטה
מ"ט) בעקבזים מיחסם וכו', ויתירן לפי צחפה כלל על

אור כהיר

(בב) בגעטל מכל וכל מסורתו ניענק האָלֶה סְכִינָהוֹת שָׁעַלְיוֹת לְכָנוֹת יְהָעֵן"ה.

כג) מה נמיין טען

אונקלום במדבר טז קרה רלב

**אַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים רַב־לְכֵם בַּיּוֹם
הַעֲדָה בְּלָם קְرֻשִׁים וַיְתַوְּכִם יְהוָה
וּמְקוֹעַ תִּתְנִשְׂאוּ עַל־קֹהֶל יְהוָה:**

לקט בחד

四

לע"ז חיון מליחוב ופלטת גניו צל רוחנן, סדרי חילוחן צן
נו סיא דרכמיב (לקמן כ"ו י"ח) וכני פלווה חילוחן, חילו ר' לע"ז
' נקסס סמלו שי מנטכו צל לוחנן (ד"ד), זו שפה
רכות נטמור צל מפליט ד' הלו אשיינו קרכם דמן לחיציס
חונן לפקחו את נמי רוחנן, בסה חיון לו שחר בסגס דמן ולחיציס
אי' לוחנן שי (סה"ז): ז' מהמר וזה נטלמר ברכמיה
בקילו נמיין, וארכנס דרכיס נספחיםיס צקם קמנונגיס מענימן

והוציאו וlion בון פלאטש^א: (א) רב לבם. כרכוב יווד
מדוחו^ב נקחח נעלמוכס גדולה: כלם קדשים.
כולל זמינו דבריס כסיני^ג מפי גאנזוויך (פ- פס):
ומודוע תתנשאנו. היט לנקח חחכ מלכומץ^ד היט
סיס ניך לזרר להחין כוכבה. היט חחס לנדרס
במעמס כסיני הנסי ס' הלאיך כל סעדס זמינו^ה.

אור החיים

ג. רב לבס כי כל בעדך וגוי'') ומזוע וגוי. פירוט רצונות גודלה נטלחה לנעמכם יוחל מככלתו, וlhs חלמר מכך כי ברגונת בגודלה, כי בכל בעדך כלם קוזחים ושוד לבס פנוקים כי מטה פלמה כסיגת חומה נעלום ולחמס רצינות עולכם, שוד מזו נמלמה זב לומר כי כחניתה פנינה נכפודה

אור כהיר

בג) מה נמיה טעם שול וט ענ רכ לכס מדרגה בפניל סולולן יין כל הרכנות שלם ושיילן הנקו כולם קדושים. כב) וולן גמר נחוכות כדי לאנין אהן ומאה. כד) כמה כבב ומה מוקף על מל מוחלך רב לב.

רָאוּבֵן
סַיִא מְבָנֵי
רְכָרְבִּי
אֲגַשְׁׁין
מְשָׁה

כברינו
וזר וכנס
מאנט
וכוילס
הן כוּם
עליהות
טו טלית
המְלָאָכִים
כל מין
חכלה
למן.

עַמְקָה
בְּסֻמְכָן
יְעַקְבָּן
בְּבָנָה
בְּכִיחָסָה
הַמְּגָלָה
דְּקָרָק
סְמוֹךְ
אֲרוֹנוֹת
בְּנָעָל
כְּנָדָר
חַפְלָת

החלק פרט אדר עשר סנהדרין

הנשות הבית כטן

כמו כן ונן נלן מלה מהה מד דהו
כלנו ווילן הילענו לאשפתה: כי
איך גינזע להה. גאנטולט האין
זיין

אָבֶן אַלעֲרוֹן לְהִתְחַזֵּק וְאֶת-יְהוָה נִזְמַּחֲבָה בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שְׁפָאָה וְבָלָשׁ אָבֶן
לִיה מִן אָמֵן וְמִבְּרָךְ אֶל-לְהֹתָה [רוּחָה] אֶת-חַדְּשָׁה וְמִצְרָן אֶבְּרָאָם וְמִבְּרָךְ
לְהַשְׁגַּת דָּרָאָן גַּבְּרָא שֶׁל גַּמְלָת הַהְוָא דִּיחָה גַּבְּרָה וְהַרְחָת
וְאַבְּלָא אַדוֹן לְסֻעָּרָה הַוָּא הַהְוָא בְּבוֹתָה דָּרוֹתָה אֶמְפָא רַפְּתָה לְעֵינָה בְּחַצְבָּא יִזְלָא מְלָא שְׁבָוָה

ובבשא אקופטה על יזרר שרא אהרא ארבו ואכטב ווילט זרכט איזט ה' ואוקט סומ' ווערטה כי
רבנה ואמר רב יוזחה אמר רב על עיסיך ריביה: ^טוילטיגלטס און להט חלק לעולם, האב שנאבד עזמו
תאנישס מוצאי דתת הארין רעה בעגנעה וויתו בעעלם הו בגענה לעולם הבא: ^טווערטה קח אין להט
חלק לעולם הבא: ^טווערטה זרכט האיז בעולם הו ויאבדו מזיך הרקהל לעולם הבא דרבוי רעבי

אליעזר אמר לעלה' מורה נזיר ביה' מפלה' ושהה מרוד שאל וועל': חד עשרה קרה אין לסת תלך לעלה' הבא שנאמר והבב עליהם דארין בעולם הזה והוא דברן תחלה' רבי עקיבא רבי יהודא אמר קידר' זיין' מאבדה באנדרת השם אמר ריש לישך מכך רע לעצמו קrho שעשה קרה (פסה' זיין) כי מוצרך לא שבתיה ז' ווקה' קדר' אמר ריש לישך מכך רע לעצמו קrho שעשה קרה

השוכב ואון שיב' בגניות פלה בעניש'ן לפלואותן וראובן בן שרואה והבון אמר רב אין בפלאה אישו תיזליז אבראה לה' מא נפקא לך מינה' א' מר רבה אמר הילמדא אויר רכח את מלמדא אמר בר' מה מא' עבד והאי בעזה ואשבע'ן ל' בחריוויא אמר דח'ן דיענא דטל'ת' כניישתא קדרישתא ניניא דרכ'ת' י' כל העלה מלך מונגי ט

ב-1990 נקבעו מינימום של 1.5% ו-2.5% על כל הכנסות שמעבר ל-1.5% ו-2.5% (בהתאם

www.nature.com/scientificreports/

זה קורא פרק שני ברבות

בבבב בבבב

ברה רבח שבעל לרבעתן
אל-אלא לא בע כונה ובוניה
שבוע ישאל והן אל-ביד
בן בחברת אשתק אל-ביד
אל שבטלן מלאלחן וקדון
ען וקדון לא קשיש דוא בפרק
לט לאבה אל-בעל הבהיר
[ז] מברחין מניה לאחריה
וירדרן לטב הבהירנו נון
קשייא הא ר' תא ר' דידיען
וחות נבי אל-ביד ואורי ר' גרא
בכעדרון הבהירן ע' העמלם

רשותם ביצור^ט ברכבת או תושבה
בגיה וירושלים בברכת הארץ
עשין בעבורו תחנה או שתחה
בנין פארן קב"ש^ט: ר' רון
תתקין דרך פט לתוכן מטבח
בנה חילב מאי שמען אדר
במי רשות מי לא עסקן
לקיים אם כן לא קא גאנט
דרכיזית וא דסניא פטרון
הזהות בררא
ט. פון רון גאנט, ציטוט מהר"ן ברכבת או תושבה, ברכבת הארץ, עשין בעבורו תחנה או שתחה, בנין פארן קב"ש, ר' רון תתקין דרך פט לתוכן מטבח, בנה חילב מאי שמען אדר, במי רשות מי לא עסקן, לקיים אם כן לא קא גאנט, דרכיזית וא דסניא פטרון, ההזהות בררא.

: (This feature is not yet available for this model)

אברהם יורה בזבוב אל לא באת אל לישען רבר
וות רישי: **מִנְגָּדֵל** יתביבין קראן בראש
הארון ובראש הונדק מה שאמן רשאין
עלשושה בחטאתה^{*} חתן בדור קדש לשללה
הראשונה וער בזבוב צבאי אמר לא עשרה
בעשרה ומוציאה בזבוב שבעה אשפה וקראי לילה
הראשונה אמר לו תלמידיו **למודתנו רבנן**
שרון בדור בקש אבד לו אמר עז שמען לבב^{**}
בלבבך אמר עז שמען לבב אמר עז שמען לבב^{***}

בנורווגיה נתקל בפינלנד ורussia ומשם המשיך לפלנד ולבסוף הגיע לבריטניה. מילא תפקיד חשוב כטכני בצי המלכותי במהלך מלחמת העולם הראשונה.

2 [e]
2 [e]
2 [e]

• **o [ɒɒɒ]**
• **o [əʊəʊə]** **θɪŋkɪŋ**
o [ɒɒɒ]

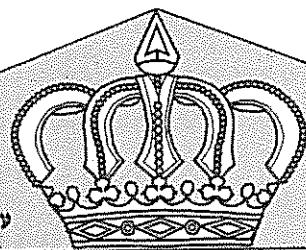
卷之三

卷之三

ט' ט' ט' ט'

השׁתְּבָחַנְתִּים
בְּמִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ

卷之三

עוזי מעם ה' עושה שמים וארע

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

בעהשיות

Taitelboim, Meshel, 1757 - 1841
ספר

משה מנה על התורה

הכינו ונגמ חקרו כבוד הרב הנזון הנדוֹל חריפ ובקי הצדיק הקדוש, בוצינא
קדישא, חסידא ופרישא, אור ישראל וקדושו, רכבו ופרשו, מאור הנולח,
מו"ה משה איש האלים טייטלבוים וצוק"ל
אב"ד דק"ק אוהעל

בעהט"ח ספר שו"ת השיב משה וספר תפלה למשה על תהילים

חלק ראשון – בראשית

הופיע אורו בראשונה בשנת הדור"ת זקנים בני בניים לפ"ק
ופעת נתחדש אורו ביתר שאות ובותר עז בתיקונים גדולים
כמכואר בשער השני

ברוקין נ. י. • תשנ"ח לפ"ק

משה

לך לך

ישמה

קנב

וזהגה צס (כינויו) (פרק ג' דף ט"ז). מתן פטוול
מקוריית צמע וכוי, ומונחה נרין גמליהל
צנטה טטה וקליה, חמור לו מלמידיו למלתנו רכינו
למתן פטוול מקוריית צמע, מהר לאס חי צומע וכט
לכט לטמי מלהות צמיס חפיו טטה רחמת. ולכך
לאzin שלחם, ווי 'ה' פטור' למדם, הלו 'פטור' למדם,
וממי סקווטה הטע ממעיר על עזמו טיה. וגם מטבחתו
חי צומע וכט חי מוקן, מהי חי צומע וכט,
וכי צנטה טה, ואלט טה וטט לטו טה, וסכי טה ליט
למייל חי ממעיר על עזמי צהן לכט מכבלה עז
מלחות צמים. ועוד יט לדחק דתיכם 'חיימי' מיום
וכי לה סייגי חי לממר חי צומע וכט לכט מלחות
צמים וכו'. וגם יט לדחק צמאנא קויף פרק קיה
קוריה (כינויו טיז): לדיחת צמס מתן הטע לאס לקרוות
קריות צמע צללה הרכזונה קוריה, ווי צמעון צן
גמליהל הווער לה כל אדרה ליטול הטע יטול. מהי
וועל הטע יט כהן צמא צמאמיר על עזמו וקוריה,
הף אכתז יט זי (ד"ה לה) צמאנא צעטמו ציכל לכוין,
מלל מקוס קאה, צמה מלחה, הלו הף הטע יכול
לכוין כל כן, מלל מקוס טוב מן הסעד, ורוחיא לדבל,
הלו צמאנז פטוקים (ז"ע ח"ש קי ז"ח קשף ז) לדלק להן
מכועין, וווע עז צהן זהן זהן (הנדריש).

→ זהגראה לי צוה, לה קא קוציאל עזומס על מה
סדרתו הו"ל צבנת ונכלה דינך טה
לממיינט הטע דמיאס פטערת, נעלמה מוש לווילט בגוף
סי צלו, מה צהן כן דצל מזוה, וחדשה, נספוך טה
לפי יהמת, כמ"ט קרצ הנקו ערולט נאדרתו לקסלט
זוי"ל: כי הבזיות ננטלו לתחים, ונעפל יולדת, וכענין
די מדרכו עס צארה לה הייטויז (הילא ב', י), ע"כ
לדכיז וסקן. וכך נקלחו צני הלא צוכני 'צמי' מומל,
ונמיהל עס טהס טהס טפה, וסגויס קצית, וווען
הטע סולק לווילט בגוף חיון סליקתו טו רק לווילט ציתו,
מה צהן כן צמואה צהים נוורן סגנט סי צפיכי נוורן

או למאר אל דארין אשר אריך. על פי מ"ט
כלבי יקי רחס פטסה זו כי לה גומל ווילט להו ר'
על מהר כינומו להרין, כי מוץ להרין לה ר' יש כדחי
נסיום נטליה הליו במלחה, רק קול לדרים צמען וווע
מלחה ווועם קול, ע"כ לדכיז. ועל פי וס מזומר היל
שלרין האל הילרין, מלחות הילקיט, מה צהן כן כהן
זהן מטא רוחה רק צומען, וסגן.

76 מודרש מנומול (ק' ה) ויאמר ה' אל אברהם לך
לך, ילמדנו רכינו מads מיטעלן מאס לקבב
עליו עז מלחות צמיס צטאון מיטעלן, ר' הידי וווע
הווע ווי' למרי טקופ נקבב עז מלחות צמיס צטאון
מיטעלן, הילג יעמדו גמוקס מהד ויכוין נז'ו צטמיס ווי'
ויקרא צמע יטעלן וגוי, וכטמיטיל ווילגט ליא מיטעלן,
ר'ה שעומד, לה יוטט, סקן צמיע (דביס ז') צטטמן
צטטמן זכלמן דדרין זכטטן זכטומע, ע"ז. וסיל
פליהה, מה עז צהן זהן זהן (הנדריש).

זהגראה לי צוה, על פי מ"ט דהימן צביבות (ז)
זיט צמלי הומלאים צערען כל חדס יטח
ויקרא, זכטוקר יעמדו צהממר זכטטן זכטומע, זכטומע
כלל הומלאים כל מads קויה צדרכו צהממר זכטטן
דריך. וט צגמול דף י"ה (ע"ה) זכט זטטן זכטטן פרט
זכלטן דדריך מצעין למדמיה, זכטטן זכטטן זכטטן
לעופק צמוגה, זכלטן דדריך פרט לממן, (זקוכו דף
כ"ס (ע"ה) גרטו זטטן זטטטן זטטטן זטטטן
פרט לממן, זכלטן דדריך פרט לעופק צמוגה) וכו',
מהי מסמע צבנת דינך זכלטן דינך טה למחיינט, מה
דמיאס פטערת, זכט זטטן זטטן זטטן זטטן
לטפלו דדריך גמי קלי.

— דריש משה —

(ב) כלומר המלאכים אינם דרים עםبشر, משא"ב בני אדם דרים

(ז) לקרוות ק"ש (אף שאין מכובנים) טוב משלא לקרוות כל.

(ונענין) ס דף י"ג ע"כ גמוקפומ (ד"ה ע"ב י"ב) וונכארה"ט (יב). וננה נלהה לי טוה מולה (כח) זהה שכתתנו, וזה זה מומכס מוכלי עלמה דעומק גמיהו פטול מקיליהם טמען, והיה חס יתוח לפראט האמפיקון כמ"ט נלצון מהמייתי והפיילו עופק גמיהו לרייך לקלות, חס כן לרייך לנמל דקמי על קבלת מלכות שמיש דכמינו נטה פראטה, והס כן לפי וזה ממילן שמע מיניה דכלכם סוח דקוילם גס פסוק לרחzon ומן לרייך לענווה, מה שלין כן חס לפראט כלצון צייל לדס ולך צדכבר קרטומ גלייך לקלות הצען עופק גמיהו פטוויל, חס כן ני קלי רק על שלר האפרטה, האמפיקון לרחzon ני מפעיל הצען עופק מהפיילו עופק צדכבר מליה (יב), והס כן האלי צלכטך ממילן ני שמע מיניה רק צהיל האקריליהם צנען וניל גאנפקון הרהטונג, והס כן ממילן דמתקנער לרייך נטעמוד מסוס כוונה.

ענינו. ועוד טורלי שגורף מינו צלו כענין זה שיט נל
מיו צלו (פיט ננטוחה - צויר פפי קדסיה), מה צחין כן
טורלי הנפק צנוטל בכל על כל פקיעת ופקיעת (אי),
הם כן סטילקה היה צלו נעני עד והוא למעלה גמוקס
צחין שי צולט צו, והם כן הדרגה, והם שי נקרלה
הביבמו,^(ב) והדרגה מלכה עוקק נמלואה (כ), וף דלן
שייך למולר בדיקות כי לרשות טמיון צלו פעילות, וזה
ולמי שי יתכן מכל ומולר, מכל מקום יש לנו דרי'ן
הף דמואת ממיינט, וכל שכן דרישות, וכל נדרך דיווק.
וון חממת דיס לומר נדרש מולר נדרון ציילס (נילס
ענין). נדרון ציילס היפק קהימת (כ'), וכשה מליינו כמה
פעמים, מכל מקום מנה לנו, לילמה מעתני נדרון
קהימת, דלן חמליין לדבש מולר נדרון ציילס רק
מפני היוה האלה, וכן צצמן יתכן על מעוות דרוש
צבב בזב.

וזהגה נק' לנו, גלה ני לפט טלית ז' פיטיל לן,
טהר הילכת עטמן, סאליכת מליה פיטיל, מה
טהרין כן טהור פלינוט. ועיין גם כן גמראט נפלקס
לידן (נראהה לנו ט', סמדייק מפקוק פג'ל' דמקאים
ביה טן טמוץ חטף מלוחן, ולמה לנו גילה לו מיז, כדי
ליתן לנו סכער על כל פקיעה ופסיעא, עי"ט גממתות
כהונא ספירוש ט', ועיין גמומי ותמיון נתם. וזה כן
לפי זה ממש מוכת לסתלים מליה פליכת געומת צלו
פיטיל געדי עד, ואבנן. והצמיה לפי זה יונן דרכו
טמונומת, לדענו מועור לפט טפלוק כסכטן וככלתן,
כח ספירוש קגמיה בלבם דיקן מחייבת בה דמג'וס

— דריש משה —

היה יושב עומר אלאadam היה מהלך עומר א"ג דב"ה אמר כי אדם קורא כדרכו מ"מ מצוה מן המובהר לעמוד כשותוא מהלך לפני שאנו מושב כ"כ ואין יכול לכובע בשווא מותך כאשר היה עומר, וכן הילכה ומהלך בדרך מצוה לעמוד בפסק א' ובעינן כובנה בפסק רשותן בלבד, ע"ב. (בז) וכן ברא"ש מביא גירסת הירושלמי וכו' וכן הילכה וא"צ לבון אלא בפסק רשותן בלבד. (כח) פ"י אי צריך לעמוד בפסק ראשון. (כט) והדראה מרבי יהודה הנשיא דאך שהיה עוסק בתלמידו תורה דברים קרא פסק רבאשון. (ט) ועוד: על כל פסעה וכבר שאמן גלה אותה מיד היה

עםبشر, שהבשר (הינו הגוף) הוא דירתו וביתו. (בא) בקהלת רבייה פ"ז פסוק א' פיסקא כי "ד"א והתי יתן אלabo, וזה תוי העולמים שהוא משלם שבר לבך נש על כל פסעה ופסעה בגימילות חסדים. (כט) פ"י אי דרשין ובכלכת בלכת דירך, הרי בהה מרובה עוסק במצבה, והוזע צורך נשמהו וזהו שלן. (כג) פ"י ואצל לשון בני אדם, "דידיך" הכוונה לצודכי גופו. (כד) לשתו קרא ולכובב בלכת סטם, ובכימיא יעדעין דוגם בלכת דעתו חייב, דהא סברת חז"ל הוא לחיבם ומהיכא תהיית למעט. (כה) "דידייך אמר יברון הנזם" (רב) י"ל, החומר, בירושלמי מפרש לאו דאי

הנחיות: (ב) **בב** החלטת ובר קטלם ב' **בב** החלטת שטור ורלך תאזר 'תכל' לניה אלקים וכו'.

טהין כן זולמי הנפה, ולסיפך נגעלי הנפה. וולס כן הלו סטמן פטנון המורה, טהנים לדקון ולחים מכועני כל כך וימכטל סטמן, מלה טהין כן נגעלי עלי. וולס כן מדצ' נכל חמד לפי מדרגתו כפי שהמת, ושייעו גלטן צני הלס (יא) וטן, רק פטן קאן על הרכז יאנר נכל, ודי למילמה נרמייה מלה טונגע נגעלי עלי. וזה מצוות רון גמליאל חי טומע נכס נגעלי סימני, 'קינמי' דיקעל (יב). וסטמן יונן לבי ר' טמען בן גמליאל טהנר לו כל סרויה ניטל חת פטס וטן, ומגנום קמם כוגד כל יטלהן מוכנן לה, וטן וזה כי סוח עין נפלג וכל גודל צמורה.

* * *

ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארץ וגו',
ואעשך לגו גדו וגו'. נלמס לנו, כי סחנותם סס פועל דמיוי לכל העמיה נודע (יב), וננה ירען גנו גדו רומו למתוזה, כמו שכתבנו בפי וחותמן נמי' י מי גוי גדו טבר לו הלקיס קרוביים הלו כה' טבר י מי גוי גדו טבר לו הלקיס קרוביים הלו מוסכם לרעה טבנש (יב יט), מוש לגודלה מתוזה טמקולם גור דין (יב), ליכל' קרוביינו מטהמע הפלטו למחל גור דין. כי מכוון מספקון כי' דען יי' טהנקליס קלוז הלו נקלו גוי גדו, וזה על ידי מצוותה כמנוחה מנגמלה.

וזהגה נירוקלמי דתעניהם (פ"ט ט"ה) נמלקו ר' מליעול ול' יטושע, וככטלי נמנדרין נפלך מלך (קאנדרין ז"ו): וולס יטלהן גהילין גלו מטוזה, זו על ידי

פניהם, וולס כן נפי זה לנו קהי על פסקוק רהצון, והו פשיט לא דנספוק רהצון גרייך נעמו. הכל מספקון לנו נון, דממו יונן לסליכס זו כל מושה טום פליכם עלי, וולס כן יט למולר כפליות הסמייט, וולס כן קהי על פסקוק רהצון, ומולר גס צו הין גרייך נעמו. וגס יט למולר דרכלה מורה נלצון צני הלס וולס קהי על פסקוק רהצון, וולס כן מקמבר דנספוק רהצון גרייך לעמו, וולס כן מצעי שפיל נקנלה עול מלכות טמים, לסומ פסקוק רהצון, וולס גרייך נעמו. ופשיט לא דרכין לעמו דנספוק רהצון, כמזהר סס דרכם דרכלה מורה נלצון צני הלס מולר דרכלה מורה נלצון צני הלס, גרייך ציהור דהין צמורות מהם יעדר סלמת.

← זהגראה לי נחלך דרכן כל נכל מקום, וכלהן כפלניות. סטורהה סקדוטה יונן נכל חמון יטלהן מגודלים וועל קטיעים, ומולן כל, כל מה לפוי מדריגמו. וטנאל וו, דרכא קטה על רון גמליאל רהיך הקמיה על עטמו צמה שפטלו קהונה להאל ווין צו טוס מולך, וטהן על כוה למליין ייטומאי ניטומ, ולכון פ"ג (ט) דנספוצו מן סדרך וועטאו נקרום קליטומ, וכלהן גמליאל וויל נל עטש מעטה סדיוט. אך נלהה לי דכדין ענד, דוחה נכל מופן היינו זולם מלמי סטער, ממלאכו הלהמם, כי ננה יט צני הלס סאס בעלי סנס, ונטס עיקל, וטס צני עלי, מלה טהן כן סטמן סס געלוי מומל ומלהנאמס עיקל. וננה הולס יקרום גורלי הגוף, נרכס, צנ' צס לווי, וטס צענאמס לאונס קה, מלה

— דרך משה —

גדול, הוכירוה רבותינו בדרך קטרה, ואמרו (תנתומא ט) כל מה שאידר לאות סימן לבנים, ולבן יאריבו הכתובים בספר הטעות והפירת הבאות ושאר המקרים, ויחסוב החושב בהםسائلו הם מיתרים אין בהם תועלתו, וכולם באים ללמד על העתיד, כי כאשר יברא המקרה לנכיה משלשת האבות יתרובן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו. (ט') בוגמי: בגין לנו דין של ציבור שניינו נהחתם, אינו נהחתם, והכחיב נחתם עזק לפני, אלא עזג שנחתם נקרע שנאמר בה' אלקיינו בכל קראינו אליו.

מזכיר הורך למאור ביאתו שם וعصיו היה הולך וhalbך למצוין ← אותה ארץ שדבר לו המקום, ע"כ. (ט') (א) דחוינו לכל אחד כפי הבנותו, ובכני עלה לא נחטעט לכח דרכך ובכעוסק במצויה פטור, דהרי יצאלו המצואה הוא צרכי עצמן, משא'כ בחמון עם מהוויך רק בלכת דידך אמנים במצויה דאין זה יצאלו צרכי עצמן פטור ודור'ק. (ט') פ"י לפי מדרוגתי לא פטרני. (ט') עי' רמב"ן פרשה זו עה' פ' וייעבר אברהם בארץ (יב), ווז"ל: אמר לך כל תל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בעין אברהם יצחק ויעקב, והוא עניין

קראי ביו"ד דהינו שמורה על המלכות בבחינתה נטلت את "שהוא חילך השם עם היהת שאינו כלו". והרביעי קראי חסר י"ד דהינו בעין הנדרש בזוהר מכח אראלם, שמהם שאינם נקראים אראלים מועליהם. וכן קראי מועד הר הי השם בממלכות אמם היא סורתה. ואלו ארבע בחינות כולם במלכות זו בארץ מזו, והנה עלי ממדרגה ראשונה אל השליישית ואל הרביעית לא באו, והיוון שעל זיו הגבורה עלי אל השלישית שהיא ש"ס אנדני דהיט גבורה תחתה דאיתן מגבורה עילאה, ואלו נקשו בששים הניע עד המלכות הנקרא הי מצד התפארת, ולזה אמרו אחדיו בצד הגבורה דהינו המחליקות וירדו ממש אל שאל והיוון סיימי הגבורה והמחליקות הקשה. והנה המועד הזה שהוא המלכות כשהיא קוראה קראייה, מותפשתת בכמי קדושותה על כל החילילם הקדושים זולתי אל החצוניות בעלי המחליקות הקשה בדרישתו. זולוה אלו ונתקלה הוי במדרגה דראשונה ועל כל זה הוי קראי מועד באותה הבחינה המתפשטה שם, ועל מדרגה אחר מדרגה עד שהיינו להיו אשיים בגבורה, ונעשו בעלי מחליקות אל החסד וירדו אל חוץ מכל מדרגותיה כנעד. ע"כ.

ורוא דא זיל' הרמייז': כל רוא הו
ביסוד ובפרט יסוד אבא הנעלם
בתכליות הבעל והוא פנימיות
האצלות כדיין, אבא מkn
באצלות שהוא י' של שס בכללות
אבעיש הכלול. והוא מתחם כל
פנימיותו היותר פנימי.

שיכון לדף קע"ז ע"א
ענין הקטרת לפני חטא אדם
הראשון כשהיו כל העולם
במקומם כמו באצלות הראשון,
היה רך ניצץ אחד של קדושה שבא
מאור הממלכות דשיה ואור זה
התבלש בקהלות, וכל החיים של
הקליפות היה מנצח זה. כמו כן,
לפני חטא אדם הראשון היתה
שליטה על האקליפטוס והם נגעים

לכונתם ניכר היה ממן ינקו הקלייפות את כל חייטם, לא נסתה מהם לעולם עד ביאת המשיח שאז יתקיים הפסוק "ובלע המות לנצח" ואז יסתלק הניצוץ הזה מהקליפות ולא יהיה להם מקום לינוק ממן ואז רוח הטומאה תעבור מן הארץ.

לאחר שפטא אזה"ר וירדו כל העלמאות למטה מקומותם, ירו עשר

ל"ה". לית עלמא קאים אלא על שלם אין העולם עומד ורק על השלום כד ברא קב"ה

- עלמא לא יוביל לאתקיימא עד דאתה ושרא עלייהו שלום כאשר ברא הקב"ה את העולם לא כל להחקים עד שבא והשרה עליהם את השלום ומאי הוא שבת, דאייהו שלמא דעלאי ותתאי ובדין אתקיים עלמא ומאן דפיגע עלייה יתאביד מעלמא ומה הוא שבת, שהוא שלום של העליונים והתהוננים ואו תחיקים העולם ומוי שחולק עלייו יאבד מהעולם צלפחד פיגע על שבת דרוה מקושש עציים צלפחד חלק על השכבה שהיא מקושש עצים ומאן איינון עצייםומי הם העציים איינון אילנין אחרנן בדארמן ואיינון מלין דחול וחול בקדש לא שריריא דפיגע על שלמא הם אילנות אחרים כמו שאמרנו והם דברים של חול, וחול בקדש לא שורה שחלק על השלום של העולם רבוי יוסי אמר כתיב הלהם קיט שלום רב לאוהבי תורה ונגו' אוריותה והזהה הוא שלום רכתיב משל' נ' וככל נחוכותה שלום. וקרח אתה לאגטמא שלום דלעילא ותתא בגין' אהעניש הוא מעילא ותתאה וקרח רצה לפגום השלום של למעלה ולמטה ממשום כך גענש הוא מלמעלה ולמטה.

ויקומו לפני משה וגוי האי קרא אוקטובה חכיריא מקרא זה העמידו החברים ד' שמעון

וְבָשֵׂר

ריאור במאמר

יד

ונת"ה, זלפחיד עי' שהיה מקושש עזים רזה
לעוזר אלילין אחרנין היינו עין הרעה טוב דא
מיטרווין, ורע דא טמא"ל ואינון מלין דחול ועל
די' שניהם העולם מתנשג בימי החול, זלפחיד הה
מעורר אותו ביום שבת והוא הפך השבת שאין אל
שולטים כלל והוא השליטם ועשה מלאכה בשבת ופליג
אשרבה. ר' יוסי אמר כתיב וכו' ר' יוסי פליג
אבלחו ואמר שאין אנו זרים לכל זה, כי אין שחקל
על ההורה והיעו שתורתה צתחה שאחרון יורה הכתן
והוא חלק עללה הרי חלק על השלים ובכתוב וכבל
נתניהו ויהי שלם וכו' שאין נזיך שדודה חולק על
בולה אלא אפילו על נתיב אחד מנהיכותה, והוא אמר
וכל נתיבותה שלום והחולק על נתיב אחד חולק על
שלום שלום דלעלא ותרתא תורה שהוא תפארת
שלום למלחה והוא שלום למטה כוכתיה ה' עז לעמו
גו' מחרות'ק וליה'ת.

יקומו לפני משה וכו' קראי כתיב חסר
וז"ד ושאל חסר יזר אמריו זיל הרותין הוקשה לו

לְהַדִּוָּת קָאָרְנוּזָאָסָר

ספר תפאהרת שלמה המבראך על התורה

זה ספר כתבי קודש, דברי תורה אשר יצא מפי אותו הצדיק איש חירוב

- פעלים, חכם הרוזם, המארך לאריזות ודרמים, דוחה מבאות עמו קים, דברים
- נחמדים שבעתים מזוקקים, מפו ומפניים יקרים, שפתוי כן ישמרו דעת
- וחוקים ישרים, על סדר פרשיות התורה ונכאים וכחותם ולקוטים מש"ס
- המה מוסודרים, כלו מנתקים ומהמדים, ותוכם רצוף דזים צפון לשירים,
- שmeno נדע בשערם,

כבד אדומ"ז הרב מגאנן חסידא ופרישיא צדיק יסוד עולם עבود הימני

פטיש החיק נר ישראל אספקלריה הבאהira באර הדור

טויה שלמה בהרב המופלג החסיד מו"ה **דוב צבי הכהן** להה

אבדק"ק רדא מסק

כהדרה חדישה ומופוארת, מאורת עינים, מוגנת בהגנה מדויקת ומתוקנת,
נספו אלף כוראי מקומות וציונים, נפתחו ראשי תיבות וקיצורם,
הקטושים חולקו לפסקאות קצרות, נספו סימני פסוק וניקוד,
בתוספת כתורות מושנה, והעורות באור עם ציונים
והשוואות לדבריו

תש"ז ל'ק

תורה מפליג האמונות החקלאיות, אם דל ואם עשיר, בין דל מהמצות חילתה ואם עשיר במעותיים טובים, על כלם מלמדים יוכות לטוב להם לישראלי, וזהו ברוכה אמת לה", פ"ז שכלל המלמד יוכות על ישראל הוא מתקבך בנזען:

בונת הבראה שיהה תחמי יסוד להשתפיע

ר' רב ל' בְּנֵי לְיִזְרָאֵל. ר' הגה מצינו מביראת העולים היה בנות הקראיה וידיישאי אפשר לעולים אלא מנהיג הדור, ועל פי האמת נקרא הצדק והוא יסוד עולם יי', שפל השפעות הולכים לתוכו, ומתוכו נמשך לכל העולם יי'. והגה מצינו בששת ימי בראשית נבחר יום השבעי שהוא יומ

אוניב שלום וכו' וקרבן לתורה יי', וזה את אשר יבחר בו הם בני ישראל אשר בתרפיך, וקריב אליו לבעדיה הבהר ברוך הוא, ויזיהה מי שיאתונה גונה קרבן לתורה יי'. ועוד יקריב אליו, הינה ויזומסירות נפש עברו ישראל, אפלו על הפחות שבחותים.

הסבינה והבדיקות מלמדים וכות על בני

וירו שאמיר (וות' ג') טוב חסיד האחים לבתי לכת אחר הפחותים אם דל ואם עשרי', כי תהסד הוא מן הצדיקים ומENCHINA הקדושה כי איננה מסתכלת לעצם במעשה בני אדם יי'. וזהו אמר בהחותים, הם וישראל הנקברים במקהן

ט' ביאורי החסידות

אם דל ואם עשר. קה. חוף הוא שהשכינה אינה מתבוננת במעשהיהם אם הם טובים חיללה. קה. במצודר הר סיני נבחנו ישראל לעם ה', ונאמר להם (שמוט ט) זאותו היה לי מלכת הנינים וגוי קדושים. קו. שיריה להם כל טוב העולם הזה. קה. ולבך השכינה המלמות זכות על ישראל היא ברוכה לה". קח. הצדיקים שבבל ודור הם בבחינת צדיק יסוד עולם, שהוא היסוד שעליו עומד העולם. קו. ע"ל ידי הצדיק המעריך את היטבת הצדיק האחרון בבחינתו נמהיסוד בא השפע למלכותו

קה. במשנה: הלל אומר הו מתלמידיו של אהרן, אוניב שלום ווירף שלום, אהוב את הבריות ומרקון לתורה. קב. התורה מרובה לצידק הרור שהוא צדיק לקרב כל אחד מישראל לאביהם שבשים. קג. רוזת ירצה בלילה לנער של בועז ושכחה מרגליתו, ובchein היללה החעור בועז ונחודה שאשה שכחה מרגליתו, ושאלת מי את, ואמרה שהיא רוח ובקשת ישאנה כי הוא הגואל מפשחתם. וענה בעז ברוכה את לה' בימי היטבת הצדיק האחרון בין הרשות לבתי כותר הכהנים

ט' צווני החסידות

מעבר הר סיני אשר בחר בנו מכל העמים וקרבו לפני הר סיני, והשימינו דבריו מתקף האש, וננתן לנו את תורתו הקדושה שהיא בית חיינו, כל蟄מותו שהיא משתעשע בה בכל יום. וכאן שבבל המלמד זכות ע"ל יישראאל הוא מתקברך נזען. כמו שאמרו בגמרא (וות' ג'): אמר הקדרש ברוך הוא, מי גבריאל: אמר להם יבאו. שנאמר (תל"ג, י'): זאנין באתי בדברך. ובפסוקתא דר' אמרו (נטחס ה' חלה נטחס): אמר רבי אהא, מצינו שבבל המלמד סניגוריא על ישראל הקדוש ברוך הוא מromeemo בעולם, רצתיב (וות' ג') ירום לרוחכם. ובזהר (פ"ל ג'): רניתא ליה לקודשא בריך הוא מאן דימיר טבא על בניינו, בגין, מגעון בר יואש, דלא ההוה זכאי ולא בר זכאי, ומסוט דאמר טיבותה על ישראל אמר לה קדושא בריך הוא ע"ל בכתך זה והושעתה את ישראל מיד מדין (טחסוס ו' י'). מהו בכתך זה?

ובזה שאי אפשר ליחסם בלא מניחוג הדור. וכ"כ רבענו בפרשタ אחריו מות (וות' ג' מותא): כי לא המטייר גור ואדם אין לעבורי את האדרמה (טל"ס ג' י), פרוש כל זמן שלא היה אדם בעולם להיות צנור היורד השפע על ידו לא היה יכול להוריד השפעות.

ובפרשタ כי חזא (וות' פ' פ' ג'): חנון ורוחם וצדיק הקדוש בזון הוא דוא רוחם והנן, שם כל זה בריך להיות גם כן צדיק בעולם הזה אשר יהיה צנור ההשפעות, והוא שאמרו (טוקון פ"ג מ"ג): להנחייל לכל צדיק וצדיק, הצדיק

ופאו יהודה מי שיאתונה גונה קרבן לתורה. וכ"כ רבענו במקומות אחר (פל' פ"ט ד"ס וטונה): אמרו ז"ל ("טהר פ"ל מ"ט") היה מתלמידיו של אהרן אהוב את הבריות ומרקון לתורה, פירוש כל עניינו היה להיות שלום בין הבריות ומרקון לתורה, פירוש כל עניינו היה להיות שלום בין ישואל לאביהם שבשים, והוא הנקרא 'איש חסידין' (וינט' ג') אהוב את הבריות ומרקון לתורה. והנה כל הצדיקים העוברים עובדא ואחרון מתעורר גם כן אהון לעורחות נזיל, וזה הוה מתלמידיו של אהרן ממש, כי על ידי מעשה הטוב של התלמיד, מתעורר רבו עליו מועלם העליון ומולדתו, כי הצדיקים הם חיים ועוודים לעד לזרעם אחריהם בכל דור ודור.

פ"ג: טפירות נפש צבור ישראל אפיו על הפחות שבחותים. ראה בדברי רבענו (פל' מיל' ח"י טפסס ג'): יאתחם היה איש למטה איש ראש לבית אבותיהם הוה, (טעל ג'), הנראה לי לרמז על צדיק הדור, לקרב לבב איש מבני ישראל לבב ידה ממנה נדח, כי האמנם הוא בדרגת שפילה כד, מכל מקום הלא מקור מחצב נשמהו הוא החלק אלהי מכעל, מבני אברות יצחק ויעקב אשר בעבורם נברא העולם. וזה טנאמר יאתחם היה איש אש לטענה' מכל מקום ישי עמכם יהד בצוותא, כי הלא עדש לבית אבותיהם הוה, שמקור מחצבתם מכובח העולם. גם 'אבות' הוה רצון, כי כן על לו במחשבה.

פ"ג: ישראל הנכבדים במתן תורה מכל האומות. כמובא

ברבי הטהור על ברכת התורה (ט' ט): אשר בחר

בנו מכל העמים וננתן לנו את הורתו וכו', וכיון ברכתו על

לידנו מצוחהיה. ולזה חרה לנון 'השמר אחי אנכי', שאמרו ברבי עקיבא (קיטין טו) כל הפורש ממק' כפושך מן חתימים יי', ולקמן אכתב מזה. שניות מצפה להשעתו יי', ודו"ק.

השכלה שבעל אחות השפץ מזביח

וּגְבֹא לשבטי יה אמי יוסף, שוגם בן מעין זה
קיה מחלוקות עם יוסף. ונכאר דבר
דושי על פסוק (בראשית לו ט) זיליכו אחיו לרעות
את צאן, נקוד על את'י, מלמד שלא הילכו
אללא לרעות את עצמן כי, עד כאן. ורבים תמהו
מה בונת רשי בזה. והנה יוסף הוא כסוד,
כמבאאר בספר זהה (ח' ג' ל' ק' ו' האר' ז' קל' ג'').
איו' יוסף הוא הפסבר' (נכדים מ') כי, אלה
תולדות יעקב יוסף' (ס' ה' ג''), וזה שכלל השפעות
דღיעלא ותפקידיו הולכים על יקי' יוסף' לי'. ולזה
ההנה בונת יוסף בהחולום והנה אנחנו מאלים
אללים והנה קמה אלפתני וגנו' ותשתחווין

• 106

הבא מאברחים. **קכת.** ב"ל הפורש מן הצדיק ואיןו בטל אלאין, אין לו קיום וחוויה מהקב"ה בין בענייני העולם הבא ובין בענייני העולם הזה. **קכו.** נקודת עוקרת את החיבה ממשמעה (יכ"ז צ"ה פ"ג ד"א נ"מ). הנកוד מוחק תיבת 'את' ומחלקת את הפסוק לשני עניינים, וכולמר זולמו לרשותו והינו אה עצמן, ועוד י"צן אביהם' היה 'בשכם' (מל'א'). **קכו.** שחררנו לרווחת אה עצמן באכילה ושחיה. **קכת.** בזוחר: צדק יסוד עליןן לדרגנו ו يوسف האדריך. **קכת.** ראה בענין חיים (ט"ז ט' פ"ז): וויסוף הוא סוד היסוד דבינה שבזעיר אנפין. **קל.** הוא המברנס את כל העולם. **קל.** יזכה הוא הפארה, וויסוף הוא היסוד טמתפייע למלוכה את שפע הפארה. **קל.** שהרי משפטע את כל הברכות מלכعلاה למטה.

۱۰۷

שהוא המשביר לכל עם הארץ' (נזכר מ' מ), יש לכוון בפסוק זה, כי הנה השם של אל אדם נקרא יוסף, כי בלתי אפשרי להיות שום בחינת ההשכלה והلت אותו השפיעו של יוסף, היותו בחינת צדיק יסוד גיגלומ. ורומו המכובד יוזף הוא השליט על הארץ', כלבנה כשבהשלט והו השולט על הארץ'ו, שלא נגרר תחת הונן, התעללה המגניה הו, המשביר לכל עם הארץ', איש משכיל כה, יתכן לו לגרורם על ידי תורתו ותפלתו, והורדת השפע בכל העולמות, ובמישך שפע וברכה עליונה ברום המעולות עד מדרגת החתונה אל בחינת ארצית, שלוחק לעצמו שם ומיוזא דחכמתא, ודוק'. נזינו שב' החיציות דצעריא ותנתא הדוויבים ילי' יידי' יוסף, כמו שאמרו בזוהר (מ' קפנ): 'אליה מולדות יעקב יוסף', כמה דאתمر דבר דיזקנא דיעקב היה ביה ביזוף וכור, והוא דודא הוא רוא דעת ויז דואל תרווייוו כחדא, בגין דאין רוא חדודא והוא דיזקנא חדא [אליה מולדות יעקב יוסף], כמו שלמדנו שככל צורה יעקב היה ביזוף וכור, וזה הסוד של אותן ויז' שהוליכים שעיניהם כאח, מפני שהם סוד אחד וצורה אחת.

לוט קיבל הטעמ' מאברהם
לְגַם בָּלוֹט מִצְיָנוּ פֶּדוֹת, שְׁקָנָה בְּרֻעָתוֹ שֶׁאָנוּ
אֲרִיךְ לְאַבְרָהָם לְהַשְׁפֹּעָת, וְלֹהֵה הַפְּרוֹשָׁ
זֶלֶא נְשָׂא אָתָם הָאָרֶץ לְשִׁבְתָּה יְחִידָה (גְּלָאתָה י' 0),
לְשִׁבְתָּה' הוּא אָוֹתִיחָוּת 'שִׁבְתָּה', שָׁמֶן הַשְׁבָתָה הַוְּלָךְ
וּמְמַשֵּׁךְ בְּלַהֲשִׁפְעָותִי, וְאַבְרָהָם הִנֵּה הַשְׁבָתָה שֶׁל
כָּל הַעוֹלָם יְיָ, וְזֶה שְׁנָאָמֵר זֶלֶא נְשָׂא אָתָם
הָאָרֶץ, קִינּוּ הָאָרֶץ יּוֹתֶר שְׁבָתָם יְיָ לֹא עֲזָב אָתָם
לְהַדְּיוֹת נְכֻנָּים לְפִנֵּי אַבְרָהָם, לְשִׁבְתָּה יְחִידָה קִינּוּ
כָּל הַיְחִידָה כְּם נוֹסֻעִים לְצִדְיקָה, וְגַנְקָרָא שִׁבְתָּה
וּמְשִׁפְיעַ לְכָל הַעוֹלָם יְיָ. בַּפִּיהָ רְכּוּשָׁם רְבָה, בַּיִּ
סְבָר הִנֵּה לֹוט בָּעֵצֶמוּ שֶׁהָוָה הַרְבִּיבִי, שֶׁאָנוּ אֲרִיךְ
לְהַשְׁפָעָת אַבְרָהָם, וַיְזַלֵּזה הַלְּבָדָן לְאַבְדָּן, בְּמַ

三

זההבוּ גוֹרָן, שְׁשִׁתְוָן כַּעֲלָל בְּלַהֲוָן (פסק קש י), וכְּהָא גוֹנוֹגָן טוֹבָא. והאנשיים ההם נקראים 'שורמי מצוחה', כמו שנאמר (כלהקה ל' ח') 'זָקֵבֶן שָׁמַר אֶת הַדָּבָר', מזכה מתי גוֹיָע לִזְיוֹן המצויה. זָקֵבֶן וְזָקֵחַ דָּלָן לְאַבְדוֹן, כְּמֻבָּאָר בְּבָרִרְיָה רַבְּנוֹן (פְּסִיק ב' ד' ס' מ' ח'): אמרם אַבְּנָינוּ עַלְיוֹן הַשְׁלוּם כְּשַׂתְגִּיעַ מִזְמָרָה הַשְׁבָתָה לֹא יִכְלֹל אַרְחוּעִים שֶׁלְּוֹט הַחוֹזְנוּין לְהַזְוָת עָמוֹ, כי אַחֲרֵשׁ מִסְתָּרָא אַחֲרָא, וְזַהֲוָה לֹא יִכְלֹל לְשִׁבְתָּה יְהוּדָה, כי בְּשִׁבְתָּה לֹא יִכְלֹל לְהַזְוָת יְהוּדָה, לְלָקֵן אָמֵר לוֹ 'הַפְּרָדֵן נָא מַעְלָי', כְּמוֹ שָׁנָא מַר יְהִפְרָדוּן כַּל פָּועֵל אָנֵן, בְּמוֹמָרוֹ שָׁר שֶׁל יוֹם הַשִּׁבְתָּה (פְּסִיקת ג' ג'), וְצִדְקָה כַּחֲמָר יְפָרָה. גְּנִיבָה וּזְוֹבֵחַ הוּא הַמְשִׁבְדָּר. רָאָה בְּנוּעָם אַלְימָלָךְ (פְּסִיק א' קָזְקָן י' ו' ז') מִקְיָּהוּ: וְלְהִיא שִׁוֹּיְפָקָה הוּא מִדְרָגָה הַיְסוֹד שַׁהֲוָא הַצִּדְקִיק, אֲשֶׁר דָּצְנוּנוּ וְחִפְצָנוּ תִּמְיד לְהַשְׁפֵּעַ לִישְׁרָאֵל כָּל טֻב הַרְאָיוֹן הַלְּהָם כְּרוֹצְנוֹן, וְחַחְלָם הַדָּאָטוֹן שֶׁל תְּבוֹאָה לְרָמוֹן עַל הַפְּרָנָה, שַׁהֲזִדְקָה צָרֵן לְהַמְשִׁין לִישְׁרָאֵל וְחַמִּים שִׁוְיהִיה פְּרָנְסָתָם מִזְמָנוֹתָם בְּרִיטָה.

ובאוור המאייר (פל' מקן ד"ק יוסוף): "יוסף הוא השליט על הארץ

בְּזִוְגָם בְּנֵי חַי
לְזִוְגָם בְּנֵי חַי

זהה בא על ידו,
בא השפע לעולם,
תמה קין וכעס וכו
נה, וביאורו הפתחן

וחמי עליו השлом
חד נתן לו חלקו
^{ז'} (קפטן), עיין שם.
ז' זדמנונים (אזרע
סוד, ובאשר זכה
אוות ברית קדש
חייה זו את העולם
מי היותר, כי היא
בעסיס רמנונים:
ו של עולם, שכן
המוסר וכיו', זוכה
זו את העולם.
^{ט'} (טב): והנה הצדיק
מות עד שהגעה
א שהוא אפיקת
ג' ברכה והצלחה
הופך גREL מאר

אטלס פ"ז): הבל
אנפין, לשם הווא

שומר ה' דנהה העכרים
כבר לפרי, ובזה
ו. ותובין הדבר
כך מחתמת שם
הה מבני ישראל.
בבורי ובינו (פר'
הברוא לפעמים
ודוחמו ככבואר
(ל) כוכבידות

משה ביקש על מנהיג דאי לחשוף
וזה שquina משה רבנו עליו השלום מבקש מאת
ה' יתברך ברוך הוא קם הפטלקומו יפקד
ה' איש על העדה גוי ולא מהיה עדת ה' פצאן
אשר אין להם רעה (פס' ט), ומי' איש על העדה
להיות למניגין. ל

בשער קורותים צורך הרבה בבחינת יסוד

ל ונחזר לענן של קרא שזה היה הטעות שלו כי
כל העדה כלם קדושים' (פסק' ג), כלם קבל
התורה ממשי ואינם ארכיכים לרוב ומוניגין, וזה
שאמור להם משה רב לכם בני לוי, ייברока

לאלטמי' (פס' פ' ו), הנה שכלים יקיין מקבלים
ויקיון בקינות נוקבא, והוא היה המשפייע בחינה
דכריי'. וזה לא רצוי (האבות) השבטים, אלא
שיהיה כל אחד מבקש על עצמו קדשה ופרנסה
כל אחד בצדור שלו ייזהר. והנה מצינו שמנחיג הדור
נקרא 'רוועה', ממש רבנו עליו השלום יינקרא
רעיא מיהמאנאי', רוועה צאן נאכן (ולא זא כ' מ').
וזה הפרוש ברשי' שלא חלו אלא לרעות את
עצמן, הינו שאנים ארכיכין לרוועה למנחיג לויוסף,
וכך שיהי רוועים את עצמן. וימצאו קדרים
шибיסף היה המשפייע צדק יסוד עולם הי'.

ב' ביאורי החסידות

כלו. יוקף בדורו היה בבחינת צדק יסוד עולם, והוא עבור כל
ההשעות. קלה, שיל' ידו יעבור ההשעות לבני ישראל,
קלת. בן הוא במורש (פס' ז): זיקהל עליהם קרא, אמר
לهم ים לכם כי כל העדה כולם קדושים', וכולם שמעו בסע

כל. נזקבא בחינה מכב, דבר בחינה משפייע.
קל. השבטים סבו שככל אחד יכול להנaging את עצמן, ולהביא
בעצם את השפע של הקב"ה. קלת. בן נקרא משה ובנו
בכל חלק הוה בהתלוות אל רבי שמעון בן יהוחה ותלמידיו.

ג' צווני החסידות

ההשעות בבחינת צדק יסוד עולם. כי כן היה כוונת הביראה
שהיה בכל דור צדק יסוד עולם, והוא וועז לעריך ולישרוי לב
שםחה (פס' ט), כי על ידי האזיק הולמים כל ההשעות ונבר
זה גלה לנו הבעל שם טוב וכוחו יגן עלינו שהפני אוור על פניהם
תבל, כי בלתי דיבוק חכמים שבדור איננו באפשרות להיות קיום
עלולים. וזה שהיה כוונת יוסף לטובותם, ולא מפני התנשאות
עליהם היללה רק למען החיש טובותם. ולז' שמעו ויחלו לקבל
על מלכחות, או יכול להיות גאותה שלימה, כמו שנאמר (גיטט'
ט' ג') ציוסן בן שבע עשרה שנה, עולה בגימטריא טוב, אמרו
לבדיק כי טוב' (ישע' ג'). אך מפני כי הלכו לרעות את עצמן,
כאשר היה גם כן טעת קrho שאמר (פסק' ג) כל העדה כולם
קדושים וכמותו התגנשא וו. ובאמת לא כן היה דעתו יჩבר
שם, אף אמונם בולם קדושים, אדרבא להזם צרכיהם למשה
רבינו שיהיה המנהיג כדי ישילכו ההשעות על ידו, כמו שיואר
אל רב שמעון בר יוחאי באדרבא רבא (ויא' ט' קט), שהיה יושב
עימם ומזה לחלמידיו שיאמרו כל אחד דברי תורה לפניו, כמו
שאמורו פחח רב אבא וכדומה. لكن תלמידיו של רב עקיבא אמרו
כל הפורש מפרק כפורה מן החיים (קידען טו), כי כל החס
שלחים היה על ידו, הן השפעות החכמה, ונענין ערלים הזה גם כן.
ונון איש עלי העדה להזם למנחיג, וכן מבואר בפרש בינחס
(ד' ט' פ' פ' פ'): שהיה משה ובינו ע"ה מתפלל לה'
יתברך יפקוד וגוי איש על העדה אשר יצא לפניהם, להביא
להם השפעות טובות אף אם יצא לפניהם להסתלק מעלה, יהוה
לפניהם להחיות על לבו וכורונם לטובה, וממילא אשר יבא
לפניהם' לחביא להם למטה השפעות טובות, עלא היה עדת
ישראל כצאן אשר אין להם רוועה.

ויבן בדיקא אתם גדריכים לרב א' א' ב' ב' קדושים. וכן
בישראל ובניו בענן זה (פל' סופים ד' ט' ס'): בכל
ענין וענין כאשר האדם רוצה לגשת אל הקורש הן בתורה או
בעודה ובתשובה שלמה לנכון, איגנו באפשרי להציג שום
בן הם צרכיהם לו להיות להם בראש ולמנחיג, כי הוא צנור כל

ובתב בליך תורתה להארדי זיל (פל' ופס'): אלה תולדות יעקב
יוסף. הנה כל חולדות נעה על ידי יסוד, והנה השבטים
גם ביסוד העלון לגנוב את יוסף למיכרו, ובא הכתוב ואמר
שהחולדות העיקר של יעקב הוא יוסף, כי הוא העיקר, גם הוא
נקרא יעקב,,len הו ראש תיבות אה'י, כי את התולדות, כי
היסוד הנקרא יוסף הוא המוליך, וראש תיבות יוסף בן שבע
הוא יב'ש, כי עתה יבש ויחריב, וגומו יבש גודל עד מאר ביסוד
על ידי מביתו וכו'. כתמונה פסים. דאשי היבשות פסקון גורן
יוסף משה או מטטרון, שכבר ידעת כי יוסף ומטרון הכל אחד
בסוד נשימת אדם הראשון.

ויא' נקרא ריעא מדורגא.אה נזקדר (ט' ט' זט): ריעא מהמינאי,
על' אמר עישוק בר',אנת הוא רבן דישראאל, רב
לחתה רבן דמלאכי השרת, ב' ר' ליעילא, ברא דקודשא בדרכ' הו
ושכינאת. ובירושלמי (מאדרין ט' ט' ט' זט): זאן רוועה אלא משה
כמה הדינור ועס' ג' יונזר ימי עולם משה עמו היה
המעלים מים את רוועה עאנו איה השם בקרבו את רוח קדשו.
ונין קיצ'ור הדברים שיזסף היה המשפייע צדק יסוד עלה.
וכן ביאר ובינו בפרש ושב (ז' ט' ליט): יונצ'ו אחין
לרווח את צאן אביהם בשכטם. פירש רשי' שלא חלו אלו
לרווח את עצמן. הענן בזוז ובואר על פי הידוע גודל מעלה שנים
עשר שבטי יה', שהן ננד שנים עשר צורפי הוויה' ברוך הו,
ולכל אחד מהם היה לו עבדות לכבודו שמי' לעז' דרכו והלכו
בקודש, כמו שנאמר (פסק' ג) 'הלא אחיך ורועים בשכט' וראשי'
תיבות ברוך שם כבוד מלכותו. ובזה יש להסביר טעה השבטים
שהיה עולה בדעתם לרווח את עצמן, פירש שהם רועים בעצמן,
ואינם צרכין לרב ומונחיג, כי כולם קדושים ועובדיהם הכוורא בדרכ'
הוא בכל לבבם. וזה הרומו בחלוומו של יוסף' הנה אנחנו מאלימים
אלומים בתוך הרשה והנה כמה אלומתי וגוי' ותשחוון לאלומתי
(פסק' ג). שהיה מרמז להם אף כי מה כולם קדושים, אף על פי

ו' כי אקסם המעת מפל העמים', כי ואהקדוש ברוך הוא בחר בעמו ישראל מחתמת שכם מועטים וקטנים בעיניהם כי. וליה האדם הגיעו להחפלה אריך להשפיל עצמו נגיד הבורא ברוך הוא, כמו שאמר אברם אבינו עליו השלום יתנה נא הולמי לדבר ואני עף ונAPER' (מלכת ישׁוּב), ויאבה התחלה הफלה אנקין בעצמי כמו עף

三

1

בבחינה עכבר, ובAIN חושבים עצם לכלום. כמו שאמר דוד המלך ע"ה גיטתי לבי לששות חוקן לעלם עכבר (פסלט קט קפ), כי לעולם אני בבחינת עכבר מה אני וכמה חי, וזה מחד אבודתם אבינו ע"ה שאמר יאנכי עפר ואפר (נילאך י"ח), שלא היה יודע מעצמו כלום. ולזהו במדזה הזאת משבחו הקורש ברוך הוא על כל הטוב שעשה עכבר אשר שמע אברהם בקולו, בסוף ט"ג, ואמר ה' ייחברך אף על פי שהוא בעצמו בבחינת עכבר.

ב(א) הקדוש ברוך הוא בחר בינוו ישרא"ל מחתת צהוב
מושגבים וקטנים בענויותם. ראה בגמרא (פולין
פפ'): לא מרובכם מכל העמים חקק ה' בכם וגורו (ילכים १, ८)
אמר להם הקדוש ברוך הוא לישואך, והשכנוי בכם, שאפללו
בשבעה שני משפיע לכם גודלה אשר ממעטן עצמאם לפני, נחתי
גודלה לאברהם אמר לפני יאנכי עפר ואפר (גיטות ט, ט), למשה
ואחרון אמר יונחנו מה' (פסוק ט, ט), לזרע אמר יאנכי תולעת ולא
אייש' (פסול ט, ט), אבל אומות העולם אין כן, נחתי גודלה לנכחד
אמר הבה נבנה לנו עיר' (גיטות יט, י), לפערעה אמר מי ה' (פסוק
ט, ט), לפניהם אמר מי' בכל אלה הארץ' וגורי (מלכים ב' יא, יט),
לנוכננדזר אמר אתה על במתני עב' (בשיט ד, י), לחירום מלך
צור אמר מושב אלהים ישובי בלב ימי' (יקוקל ט, ט).

וזו בהתחלה א נבי בעצמי כמו עפר זאפר. ראה בדברי רביינו (פרק ולו דף ה): "הנה נא הוואלתי לדבר אל הי' זאנכי עפר זאפר", והוא רודע הכתוב בו פדר האדם בחפילהו לה' בכוונת לטובות הכלל ולא לכוונת עצמו כלל, ורק יזכה לטובות כלל בני ישראל. וזה טאמר אברהם אבינו עליו השלום יודה הוואלתי לדבר בחפלי לטובות זולתי, זאנכי עפר ואפר ובטל בעצמי לנמות, אם כן הותר לי להחפיל על זולתי לנטובת אחרים.

ובדרכו שיסתכל על קבלת השבת (ז' מס'): "הנה הוא לתי לדבר ואנכי עפר ואפֶר", ופרש רשי "עפר" על ידי המלכים יאפר על ידי נמרוד, כבר היותי וראו להז, עי"ש. ולכארורה איך שיק ענן זה לנין חפלת לספר כמה שעבר עליו מاز, אכמנ לפי דעתך הנה זה בא להורות לאדם סדר תיקון החפלת בעמודו להחפכל לפניו ה', הנה זה יצאראשונה מכל גיטימות העולם הזה, ולחשוב את עצמו כאילו הוא כבר עפר, ולמסירות נפש

אַתָּם אֲרִיכִים לְרֹבֶת, אָף אָם בְּלָכְם קְדוּשִׁים
כִּי־לְקָלֵל: (מכהנ"ק)

1

אנכי ה' אללה' (שםו י. ימדוע תרגושא), אלמלא אתם טמפהם לבכם והם לא שמעו היהת אומרים. עכשוו כולן קדושים מדורות התנשא. קלט. שרך על די הצדיק המנחי את הדור באים כל ההשעות. קמ. היבינה שורה אף מי

דבר בלחוי דברון הגדליקים אשר מפייהם אנו חיים, וקדושים
עומדת לפיד ולזרוי דורות, כמו שנאמר (פסל טז) 'לקדושים
אשר בארכן המה ואדיידי כל חפצי בם וכור'. וזה פירוש הפסוק
זהיה האיש אשר יבחר ה' והוא הקדוש, אבל מחלוקתו של
קרח, כל העדה כולם קדושים', זההו האיש אשר יבחר ה'
להבינים מעלהו של אהרן הכהן, רעה לומר שכל בחירותו הוא רך ה' לבען בכבודו יתרבור שמו
'הוא הקדוש'. יבר לבם בני לוי', פרושם אתה צדיקים לבר בואה,
האמנים כי כל העדה כולם קדושים', עם כל זה 'הוא הקדוש'.
[...] חידושים במשמעות הגנוזה, כמו שאמרו בגמרא (סוף כ, ג): 'ואת
דכא וטפל רוח' (שם פ. ט). רב הונא ורב חסדא,
חד אמר אהי דכא, וחוד אמר אני את דכא. ופסחים ר' כמאן
דאמרני אני את דכא, שהדי הקדוש ברוך הוא הניח כל הריט
וגבעות והשורה שכינתו על הר סיני, ולא גבה הר טין למעללה.
אמר ר' יוסף לעולם ימלמד אדם מדעת קונו, שהרי הקדוש ברוך
הוא הניח כל הריט גבעות והשורה שכינתו על הר סיני. ואיתא
בזוהר (פ"ג טז): 'דרiorה דמלכא בהני מאני תבירי, דכתיב זאת
דכא וטפל רוח', וכחיב (פסל טז) 'קחrob ה' לנשבר לבי', אבל
נסבר גורכה אלהים לא תבזה' (פס טז).

ובאגדרת הרמ"ן כתוב: «וכאשר תהנעה במדוד העונה להתקבוש
מלך אדם ולהתפחד ממו וכן החטא, או חשורה עלייך
השכינה זוין כבודה וחיה עולם הבא».

וראה עוד בשעריו קדושה (עמ' צב"ז): העונה והשפעות אין מרה
גדולה ממנה, כי משה ובניו ע"ה רבן של כל הנביאים
בתורה ובמצוות ויראת חטא, לא נטהבח אלא בעונה שנאמר געל
ע"ג יהואיש משה ענוו מאר', צא ולמד מן הקדוש ברוך הוא
שהנוגה שמי מרום, והוא לשלכון אצל השללים וכו'. וכל מי שהוא
ענוו גורם להשורת שכינה על האדם באין, שנאמר (שמ"ט כ"ט)
יזמשה נגש אל הערפל', מי גורם לו זה, ענווהו מהו, שנאמר יהואיש
בשנה עניין מאר' (מקלמ' מק' זנאמט ט), וכותב בצפנת פענח (פ"ד
ש"ה): הכלית האוד שיזיה הייל ה', וכמו שנאמר (שמ"ט כ"ט)
יעשו לי מקדש וטכניתי בחותם' מכבש וכו', אך שיזיה הייל אל
משכן ה' יתברך. ذרך שיזיה בו מדורגות השפעות, כמו שנאמר
אשכנין את ריכא ושפל רוח.

ע מבקש מאת
יקוטרו יפקוד
ית ה' בצאן
ז על העדרה'

דרכו עברו כל
לבני ישראל
ם קורת', אמר
ס שמעו בסיני

בונגה הכריראה
יק ולישרוי לב
דשפנות. ודבר
ן אוורו על פני
יי להיות קיום
פני החנשאות
ו יוחלו לקבל
זנאמר (גולדט
'טוב', אמרו
ות את עצמן,
ל העדרה כולם
רצונו יתבכך
נדרכם למשה
, מכור שאיתא
, שהייה יושב
ה לפניו, כמו
עקבא אמרו
שי כל החיים
ס הוה גס כן.
פרקשת פינחס
מחפלל לה'
יהם, להביא
למעלה, היה
ו אשר יבא
א יהוה ערת

נדושיםם. וכן
פ"ז (ב) : בכל
ז' בתורה או
לעומם עוזר

651/1 נסגר, משה בן אמרם, 1853-1910

(21)

ספר

ערוגת הבשם

הידושי אגדה
על
חמשה חומשי תורה

אשר השאיר אחריו ברכה
רב הגאון הצדיק המפורסם בכל קצוי ארץ
בתורתו וצדקתו חסידותו ופרישתו
מן משה בן הרב הגדול הצדיק חריף עצום
הפורסם בשם טוב מ"ה עמרם זצלה"ה

גרינוואלד

מק"ק טשרנא
בעמ"ח ספרי ערוגת הבשם ועוד
שהיה אב"ד ר"מ בק"ק הומנא ובק"ק קלינווארדין
ואה"כ בק"ק חוסט יצ"ז
שם חלקת מהחוק ספרן

ספר ויקרא

נערך ונסדר על ידי
רב אהרן שפירא
נאראל - בני ברק
יצא לאור על ידי נסיך המחבר
יהודים בהר"ד דוד גרינוואלד

ברוקלין
שנת תשע"א

פטירם. וסקטה ניממת מטה [פיהם נק' גמאלא] סמפלן מדרת מהותם וכו' נ' הדרנס, מטוה מטיב טפי דין מדורי כתום, דין נורנו מטוה שיעו עיקר רוכתו כל מלה, מטה"כ ביני סרכות כליל יחלוף.

ונראה נס"ד, לשפир ממעתין דבר מטוה, בסנה כל מטוה ומטוה שטשה, סלי טוה מזקה חם כל שעולס כלו, לדין טהו טהו מזקה קודס כל מטוה, נס' כל יטרהן. נמה"ה, לשמורות היינו מיזה רק לטובות עטומו, כי חם לטובות כל שעולס, מטה"כ ביני הרשות, טהו היינו רק לטובות עטומו. ושייעו להמה, נס'ם לדין ובינם לדין טהו דמיינט, לשיעו, בדרכ שטשה לטובות עטומו. מטה"כ מידי דמטוה, טהו וכותם כלל שעולס, מזקען ספרי מלכם לדין ובינם לדין, וטה"כ נס"ד.

נמצא, כי דין יוטר מטוה גם מטה, מכל מקום כיוון לדין מטוה שטשה טהו מזקה חם כל שעולס כלו, ממיילו גס לו יט כל קצחות שטחים עטוני. וכל זה טהו היינו שטשה טמאותה למטוה לחם, מטה"כ חס מכון לטובות עטומו, ה"כ טוב שי ליס קרוג לפסק. ושייעו דהמו, נמננו ונמננו, כפירות הסמארט"ה נס"ל. ועכשו צנכלו יפספס במעקו לייקו נמעשים טוושים שטשה ונטכו לטובות עטומו (כלל) [לחוד], ע"ז יפספס נמעשו ויתכן, ממיילו ספרי ישם וט לו צנכלו. ושייעו דהמר קרוא, כי לך טוב נמי נס' לדין מימה טהו מקום לע צאנ"ל, מסוס לדין מטה מלודין על שטשה, חלון ודמי מקום טוב טהו. וצנכלו, ממיילו חלון מעונו, מורה לייקו, טהה קלימוד לי צאנ"ל, וממיילו טהו מקום לע צאנ"ל.

ונטנו בה דינגדן מה טהון לקדשו זיהה דבר פמים נ' נ' י. וסוח על דרך סג"ל, לממן כתיב, וילך מלקיס מה טהוי כי טוב, דמי שפצל נסנות מכםינט מה, חלון צמינה וצנכלן מצלביס פעםיס טוב, וסוח גיגנטויה מק"י, כמוין סי"ר נמקפל טטה, וטסו חול ווצע נגידיך וליטר"י נ' טמה. עיין מהלי נועש נקפר סקדות סג"ל, פלשת נרלהם. וזהו צמינה, צרים שמיון נמוח ס' קראטיס' [פומים יי, כה] מומיות צמונע קראטיס' הווע גיגנטויה מק"י, כי פעתmis טו"ג, וזה צמינות מגילות מן הקהה חל סקלה. ושייעו להמלר המדרת [במdegני דהה יי, יי] לדין סיס יודע צנעלן דיניוס הס טגדיקיס טאס נכלים הריםן, צנומל וטאכיה שמיון נמוח ס' קראטיס' דיעיק, ובן.

7(ד) ויקח קרח [ט, ט]. (במ"מ) [סיאדרין קט, כ] צלחת מקום רע לטהו, ולכך ציהו. ונראה נס"ד, וממיהלה נפרץ מלהלר סלמות [מצעי ה, כ]. כי לך טוב נמייל נס' מורה חל מטוועז. ויש נפרץ על פי מהלר ח"ל [לה שילזין יג, ב], צמי טניס וממזה נחלהנו נים שמלי ונימ סלן הי טוב לו להלד סלן נכרה מטנברה, נמננו ונמננו, וווע לו להלד סלן נכרה, ועכשו צנכלו יפספס גמעקיין. עיין גמארט"ה גמיאוטי היגודם זמיטס נס, כ ד"ס חרי"ג מזח, נמננו מלי"ג מטוה, ולהו סי' כהן סק"ס ג' מטה, ורמ"מ מטוה טטה, ט"כ קרוא להפקד ורמאוק משכה, ומממתם וס' המרנו וווע לו להלד סלן נכרה וווע.

ויש נפרץ נס"ד גס סייפה, ועכשו צנכלו יפספס גמעקיין, על פי מה דהמו צדרכות יי, ח' וצנכלן בדרכ זמיטס יי, ח' נלכם דינן, וצנכלן לדין טהו דמיינט, בה דמג'וס

קִים עַיִן קָין וְאֶנְלָה,
וּכְמוֹ כֵן סִים עַנְיִן זַי
הַדְּלִיק, דָּהָוּ רַקְמָ
הַקְּדוּצִיסָּה, כְּלַמְמִינָּ
הַמְּסִבְבִּי, וְכֵל הַכְּפָעָ
הַולְּכִין עַיִּי יְוָקָם. וּמָ
שְׁרִיסָה כֵל הַמָּלָד וְהַמָּד
וּפְלִימָה, כֵל הַמָּלָד וּ
סְפִילּוּס נְלָסָה יְזָסָ
לְרוּתָה לְתָמָן. וְהָ
סִים הַטְּעוּתָה צָלוּ, מִ
קִינְנוּ כוֹלָס מַקְיָי וְהָ
עַיִי"ס

ויקומו לפניו משה
ונגו', נשיין
אנשי שם [עמ', 3]. כל
מס להרלן כמוכמת
תנה קמיה לרכיניה,
וְסָמוּנִים, ה"ל חנו :
ואלו צנם מקדסה וו
הכנתם ויטרלו וסומני
חטפו, צבלהו זמניהם
יסרעלן נקזוטמן, טע'
הס, והילו לה נתקדזה;
חדרתיס וקורלן מושע
מקדסה וקיימין מס
חלויה נקצעית

ה' ה' סמו מכוח על מטהו, ועיין נספה
ה' נספה כלום ר' י"ח ח' סמך.

וילחנ"ל יס לפרש על פי דרכו קקדמת סס' ד'מיטו' מלבדו מטעו מהלן להלן:
ונימא ט' ח', דמיינו כל אחד וולם מישראל יט' בכם להפוך צמו מסט"ה לקודשא, לו חי'ו
להיפוך. ומיינו לחדרו היה צמו מס' מכתוב ענ' מטעו, כלומר כפי מה בסוף מטעו, וזה ערך

והנה, נקלה לחה פליג וספיר עטמו מהכל, וכל מה שעשא ה' טעם ה' עטמו מה' עטמו, כמוה דבורה רימה ה' נחינה מק' רע מהמתה טעמיש הנ'*. ושיינו דהמר (כמדריך) [בגמרא], ויקם קרת, וככונה ולחפליג בגדתרגס הונקלום, וממיילן נמק' צלקה נמק' רע עטומו, להפוקי ממה שheimer טכמוג כי לך טו' נתמי לך, וה' זק' גמ' ז.

L

בזוזה ר' הקדוש זפלת קולם מ"ג קני, ח', קלט
הוֹל נְמַחֲקָת פְּלוּגָה לְצָלָם, [זָנוּיָה],
וּמְלִי הַיּוֹ שְׁכָת, צְלָמָה דְעַלְיוֹ וּמְתַלְיוֹ, ע"י"ז.
נוֹרָה לְפֶרֶת זָמ"ה, עַל פִי מֵסָרְלָה יְמִינָה נְמַפְּלָה
מְפַלְרָה צְלָמָה זְפָלָת קִרְמָה ד"ה כ"ג נְסָס, דְהָנָה,
מְגַלְיָה קְשָׁוָלָס קִימָה כּוֹנוֹמָה סְגָרְיָה דְלִי
חַפְסָר נְעַוָּס צָלָם מִיסִיג סְדוֹלָה. וּלְפִי הַמְּמֻמָּם
נְקָלָה סְגָדִיק קָסָה יְסָוד קְשָׁוָלָס, סְכָל אַפְּפָעוֹם
קְוָלָים נְמוּכוֹ, וּמְמֻכוֹ נְמַשֵּׁן נְכָנָן קְשָׁוָלָס.
וְהָנָה, מְלִיאָה נְצָצָת יְמִי גְּרָהָצִית, נְצָמָל יוֹסָס
שְׁפָנְיעָנִי שָׂאוֹה יוֹס הַקָּצָנָת, וְחוֹדָה נְכָנָן
שְׁצָמָת יְמִינָס. כְמוֹ שְׁמָתוֹג בְּזָוֵסָר הַק', זְפָלָת יְמִינוֹ
ח"ג פָ, ח', כָל נְרָכָהָן דְלַעַילָה וּמְתָה נְיֻמָה
שְׁנִיעָהָה תְלִין. וְהָנָה, מֵסָה נְמַתָּה יוֹס אַפְּנִיעָנִי
מְשָׁצָת יְמִינָס, הָלָגָה סְלָרוֹן פְּצָוָה יְפָגָרָן סְמוֹ
שְׁיָה, סְכָל שְׁצָמָת יְמִיס יְסָיו יְוִנְקָין מְיוֹס
שְׁפָנְיעָנִי, שָׂאוֹה יְסָוד וּמְשָׁפְעָה נְכָל קְשָׁוָלָמוֹת.
וְהָנָה, סְתַלְמָדִי מְכָמִיס נְקָלָהָס שְׁכָת, וּבְזָוֵסָר
הַק', זְפָלָת נְכָה מ"ג קָמָה, בְּקָמָה, ח' קָרְלָמוֹ נְלִצִי
שְׁמַעַן בָּר יְוָמָלִי שְׁכָת, שָׂאוֹה סִיחָה נְדָבוֹן
יְסָוד לְאַפְּפָעָת הַמְוֹרָה וּסְיוֹרָה, וְכַיִן מִי
וּמוֹעִן. וְכַיּוֹן גָּזָה בְּזָה בָּל דּוֹר וּדּוֹר, דְקָן

ב' ח) ויקח קרח בן יצחרר בן קחת ונגו' נטו'. גמרתו מלדרין וכשהן הולמדו רוזל, על כס מעשוי, קלה, שטסה קלה לגינאטס, צן יאל, טהרטים גיננס עליון כלודיס, צן קהט, סקינס סייני يولיז, עיי"ס. ויח לפנים על דרך מה דמיון נקפל ולע קוודס [פרלטם כי מיל ד"ה ק"י, ס' ה' וא' ו[נטס לרינו מהר"ס מרימיינוב ז"ע, נפקוק זגדיס כה, ז' כי מיל למלהמה על הייביך ונגו' וצניט 'צנוו', ר"מ ו'ה' ס' מות ב'יע' יסרהיל, לכל מילס יט לו סיינומות, מהה, נקטולו לקדוטה, וההה, נקט"ה. והס רולס לאכנייע פיגל הצעע מגורי, זריך שיקפוך גם צמו שיט לו זקט"ה לאענדו לקודס, וסיניו דרמוני וצניט 'צנוו', ר"מ כ"ג'.

ולבי זה י"ל, מה דדרשו ר' ל' טמות סל
קולם כהניל', פ"יו על דין זה. דבמו
שנאפיה לו נקמת"ה ר' ריש נל סס קגיל', ועמה
המפלגה קרת, וממיילן נקרה כלו נל סס
תאניל'. וזאת יובן נק"ד מה דחויכר רםמן
בנימוד מעסוק נתקם, צפרעם במתום ונמחכץ, ז. ז.

ג. עי"ש בוגרא, ח': קח שנעשה קרהה בישראל, בן יצחר, בן שהרתויה עליז את כל העולם כזהרים, בן קחת, בן שהקחה שני מולדין, בן לוי בן שנעשה לוי בגניהם.

והנה, כמו כן יט' נ' מיני גדיים, יט'
גדיים טהרים יסודם סדרם, למקדשי
וקיימי, ועל יט' מקום כן ינוו שפע טען
וסקלוטה, וכמו כן שפע פלנמה לכל טען,
ככניתה עצמה, וכל ברכיהן לעילם ומתחנ' ניס
מלחין. ויט' גדיים טהרים כמלגה נטנבה כו',
ומלרכיה, ע"ז צנגי ישלהן מזקcis מוסס
צימפלניין וינקזו עליהם רחמים, ע"ז וט'
הצ"מ לרן ירלויע בעסה, וממיילו בס נעציס
যিঊל לאנטיש נהורס צמאנפלליין געדס,
וממיילו נטוקף בס בסט קדושה יתירה. וט'
ככניתם מוענד, כלהתכלת גבי מועליס זיילרַה גב'
לו, האר מקלהו חומס, ודרכו רוז'ל זיליאַס סא, הא'
ילקוט זמעטוי דע' מומגן, מל' מקרי חומס, הילג
חומס, הילגלו צוגנין, הילגלו מונעיס, הילגלו
מוילין.

זיקחהו על טsha ואלהם רב לכם כי כל העדרה בולם קדושים ובתובם ה' ומרוע תנתשאו על קהל ה' [עמ' ג]. פירט רצוי ז"א מולע בעניפין, قولם סמעו לנו לנים נקיי מפני

הס' ענין קין ובגלו, שגנאל קיס יקום הדבר
וכמו כן קיס ענין וס נצנאי י-ה עס יוספ
הדריך, לנוֹת תיקות, כדרתיתן נקפרלייס
קילוטיס', כלכמיט גנדאלאט מפ. ע זיוקף סול
המאנצ'ר, וכל השפעות לטעינה ומטה סיו
הולגן ע"י יוקף. וחטף לנוֹת ר' זי אנטניש, חלנוֹ
שיניטה כל מהד וחד ממס' על ענמו קדוש
ופרנמא, כל מהד ומהד בזינור לנוֹ. וחטאוֹ
קפירוט צרכ' ע' זס פג. ען צלן הלאנוֹ חלנוֹ
לעשות מה עטמן. ווס ס' ענין כל קרט, זוס
קיס גאנזומת לנוֹ, כי כל הקעה כוֹלט קדושים,
קעננוֹ כוֹלט מקימי ומיינט גראיכיס לנוֹ ומנגייג,

ומילא יונן צו לרכי שוגר פק' ננ'
להן נמלוקם פלומחה דצלו
ומלי הינו שבט, דוה ממס עניון סמ' 7
ברכחים לדשיג וממן כה מלין.

L

ויקומו לפני משה ואנשימים בני ישראל
וננו, נשייא עדת קרוואי מועדי
אנשי שם נא. נרלה לפלא נק"ה, על פ^ט
מה דהמוריין צמכת נילס דף י"ז ע"ה, מתכו^ט
מן קמי לדריגין, מקדים יטלהן וכטבנ^ט
ואסמניס, ה"ל חטו צבם יטלהן מקדים לייא^ט
וככל צבם מקדים וקיימה, ה"ל חימול מקדים
צצנת ויטלהן ואסמניס. ופיראך ר"ג י"ז עס ד'^ט
ח'ו, צטלה מה ומנים גראין לטקדיס קדוט^ט
יטלהן נקדוטן, טע"י קדוטם יטלהן נמקדים
הס, והילו ה"ל נמקדים יטלהן ה"ל פיו קוונע^ט
מדesis וקורליין מועדים צבאים דין, ה"ל צב^ט
מקדים וקיימה מסכת ימי נרלהים וטהני^ט
מליה נקביעם לרלהן מודען, ע"י ס.

ספר

דרשות לחם שלמה

על מועדים וזמנים שונים

דרושים נפלאים ונחמורים, אמרים נעימים חrifים,
מתוקים מדבר ונופת צופים, על אדני פז מיסדים

אשר אין וחקר ותיקן ודרש ברבים

כ"ק מラン הגאון האדיר אביר הרועים שר התורה ציס"ע
פה מפיק מרגליות פאר הדור והדורו

רביינו שלמה זלמן עהרענדייך זצוק'ל הייד
אב"ד ור"מ דק"ק ס. שאמלוייא יע"א והגליל

בעהמ"ח ספרי שריית לחם שלמה ג"ח, אבן שלמה על הראב"ן,
טייל בפרדס ג"ה, אבן שלמה עה"ת, מאורות שלמה
על ס' המאור ומלחמות ה', ושאר ספרים.

*

הוצאתיו לאור במלחת ה' עלי ננד המחבר

יהושע כ"ז

אב"ד ור"מ דק"ק סאמבאטהעלি

וכעת רב דקהל בית אשר דסערדאטהעלি, פה ברוקלין יט"ז
ברוקלין נ. ג.

שנת והיה בעז שtol על פלגי מים לפ"ק

שֶׁלֶמֶת

חנוכה

ובזה שמעתי מודחי הגה"ע מ' נפתלי אבד"ק מאד וללה"ה לפרש בפרש קrho שאמיר משה רבינו ע"ה בוקר יודע ה', וכחוב רשי' גבולות חלק הקב"ה בעולמו, כשם שאי אתה יכול להפוך בוקר לערב וערב לבוקר, כך אי אתה יכול להפוך שמה לא יהיה מלך ואחרון כהן גדול, דהנה בותר הקדוש כתוב קrho חיל על שבת, וצריך ביואר, ולהנו"ל יש לומר דרך אמר שאין צריך ראש ומנהיג, כי כל העדה כולם קדושים, ורצה שהיה כל אfin' שווין, וזה הוא נגד השבת, כי שבת מורה שצדיק שהיה אחד מנהיג ומושל בהשתעבדות פתוות לנכבד, ואם היה כאשר רצה קrho, אם כן היה צריך שיחיה רק שהיה ימים, כל אחד מכ"ח שעות, ואם היה כך, אז היה נמצא שמה שהוא עכשו יום היהليل, ומה שהוא עכשו ליל היה או יום, זהה שאמיר כשם שאי אתה יכול להפוך בוקר לערב וערב לבוקר, ונשאר היום כ"ד שעות, י"ב שעוט יומ וו"ב ליל, ועל ידי זה יש יום השבעי שכח קrho המולך על הימים, כן אי אתה יכול לבטל שלא יהיה משה ואחרון מנהיגי ישראל עכ"ז.

ופרשתי בזה בפרש ואחנן וידעת היום והשבות אל לבך כי ה' הוא לנו, דהנה על פי הנ"ל יכול האדם להתבונן,adam הקטן במעלה צריך להיות נכנע לפני הגודל, שכן רצוי הימים וגתקטו בשביל שיווה השבח מושל עליהם, כל שכן אין וכמה צריכין להיות נכנע ולהשתعبد להבורה ב"ה אשר ברא את האדם וכל העולם כולו, וזה שאמיר וידעת היום, כשהתבונן ביום, וזראה כי צריך שישחטבד הפחות לנכבד, והשבות אל לבך, חשים אל לבך שלל שכן צריך להשתעבד לפני הש"ית, כי ה' הוא אלקים בשם'ם מפעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ואיך וכמה צריכין להיות נכנע לפני ית"ש והבן.

וזה גם כן לע"ד מה שכותוב בפרש תולדות מכרה כ"ט את בכורך ל', ועין רשי', ולפי מה שכותבי יש לומר דמעלת הבכור הוא, שהוא המכובד והוא הפשט נכנע נגדו, ועל כן אמר מכרה כ"ט, שהשתעבדות פחות לנכבד והוא יהיה הבכור. — ואפשר לרמז גם כן כמה שכותוב בפרש יתירנו וירא העם כי בשש משה, ודרשו חז"ל דלא כתוב בوش בוא"ז והוא כמו בא שם יע"ש, ולהנו"ל יש לומר כיון שעשו עגל תחת משה, אם

כ"א, כי מוה ראו שנכבד וחשוב בעיני הקב"ה שמירת תורהינו וממצוינו שאחנן עושים, וזה היה ישועת הנפה וטהורתה.

והנה הישועה והגשמיות ונצחון המלחמה כבר חlapה והלכה לה ואין נפקא מינה לנו עתה, כי בעונתוינו הרבים עדרין עבדים אנחנו וbeglot חושך מ"א, אך מה שהושיע לנו הקב"ה בחשועה ורוחניות, ונחנן לנו מנות נר חנוכה ח' ימים בשנה, זה נשאר לנו עד עולם, וגם עתה מרגשין אנחנו הישועה בנפש שהיא לנו או בימי החסמוניים הקדושים, והנה רבי עקיבא דריש בסנהדרין דף ק"י במשנה וישליךם אל ארץ אחרת כ"ט הו, מה יום אינו חורף אף עשרת השבטים אינם החורם, ור' א' ורבי חולקים ומביא קרא דחוורים יע"ש, אך על כל פנים חיבת כ"ט, לו לא קרא אחר, מתפרש כ"ט שאינו חזר לעולם. — וזה שאמיר ולעמן ישראל עשית תשועה גדורלה, אבל כהיום הזה, מה יום אינו חורף אף התשועה מה דהוה הוה וכבר חlapה והלכה לה, ואין אנחנו מרגשין כל ישועה שהיא לנו בנצח המלחמה הישועה הגופנית, אבל מה שאחר כך בא בńיך לדבר בitem והדליךנו נרות בחזרות קדשין, וקבעו שמונת ימי חנוכה אלה שאחנן עושים היום, וזה נשאר לנו לעולם והבן.

7 עד אמרתי לפרש חיבות כהיום הזה, על פי מה שכותב בעשרה מאמרות ביואר מה שאנו אומרים חממדת ימים אותו קראת, כי רצתה הבורא לבורא העולם שיהיה ששה ימים, שהיה כל יום כ"ח שעות דהינו קס"ח שעות בששת הימים, אבל הימים אמרו כי לא טוב הוא שהיה כל הימים שווים במדרגה, רק צריכין שהיה יום א' יותר גדול אשר כל הימים ישחטבו לו וייהו נכנעים תחתיו, יע"כ נתנו כל א' מהימים ד' שעות, שיברא הקב"ה מלאו כ"ז שעות את יום השבת קודש, שהשבת יהיה מלך הימים וייהו נכנעים הששת ימים כעבד אל אדונו תחת השבת קודש, והשבת יהיה מושל עליהם, ועל כן כל ברכאיין דלעילה ומתא ביום שבייעאי תליין, וברוך אלקיהם את יום השבעי ויקדש אותו כי הוא נעשה מלך הימים, ונמצא דהימים עצמן חמדו שהיה יום השבת וישחטבו אליו כהשתעבדות פחות לנכבד, וזה שאמיר חממדת ימים, ר' ל' שהימים חמדו אליו, ורצו מעצם שהיה יום שבייעי ראש ומנהיג עליהם, עד כאן דבריו הקדושים.